

[Ole Henriksen]

sehhæmmede eller andre former for handicap. Det springende punkt, som vi har opfattet det, og grunde til, at det er blevet til så mange ord og så lidt handling, har selvfølgelig noget med økonomi at gøre. I forslaget er der regnet med en minimumsudgift på 10 mill. kr., så det er altså efter vores opfattelse et beløb i den lille størrelsesorden, vi taler om, for at lette erhvervsudøvelsen for personer med handicap, og det mener vi ikke burde kunne afskrække. Men i virkeligheden burde disse spørgsmål anstændigvis ikke diskuteres ud fra kroner og øre. Vi kan ganske enkelt ikke være bekendt ikke at følge ordene op med handling. Det er nu seks år siden, daværende socialminister, hr. Erling Jensen stillede en ordning i udsigt, og ser vi på lande som Vesttyskland og Sverige og også en række andre lande, så er de jo kommet meget længere, end man er her i landet på disse områder; derfor føler vi, at det er på tide, man kommer i gang.

Her må man også gøre opmærksom på, at der kun er tale om en forsøgsordning, det er ikke noget, der skal munde ud i en varig ordning. Det er en forsøgsordning, som kan give de erfaringer, som man jo også efterlyser fra en lang række organisationers og politikeres side. Om en sådan ordning skal administreres af arbejds- eller socialministeriet, er i den forbindelse af mindre betydning for SF. Det afgørende er, at vi kommer i gang, og vi kan altså give tilsagn om en fordomsfri og positiv udvalgsbehandling.

Det var så beslutningsforslag nr. B 107.

Om beslutningsforslag nr. B 109 vil jeg sige, at hensigten med forslaget, som vi er positivt indstillet over for, og som vi vil støtte, er, at de offentlige og også de koncessionerede virksomheder skal gå foran i bestræbelserne på at integrere handicappede i samfundet.

Arbejdsministeren udstedte i 1976 ved bistandslovens ikrafttræden en bekendtgørelse, der giver fortrinsret for handicappede personer til offentligt reguleret beskæftigelse, og det er også den, arbejdsministeren her har omtalt. Det fremgår af bemærkningerne, at denne bekendtgørelse aldrig er blevet fulgt. Det er endog sådan, at der i de sidste to år er sket et drastisk fald i antallet af personer, der kommer ud med en fortrinsadgang, og på forespørgsel til arbejdsformidlingskontorerne viser det sig, at mere end halvdelen

ikke efterlever den anmodning, som blev udsendt.

Der er derfor al mulig grund til at sikre, at man gennem dette påbud efterlever denne bekendtgørelse, og at man i de offentlige virksomheder og altså i de koncessionerede virksomheder forlods anmelder ledige stillinger til arbejdsformidlingen, så de handicappedes fortrinsret sikres.

SF vil altså se meget positivt på begge disse forslag, og vi ser gerne, at den megen velvilje og de mange pæne ord, der er sagt om dem i al almindelighed, også bliver konkretiseret i handling.

Estrup (RV):

De to forslag, vi nu har til behandling, peger begge på væsentlige problemer i de handicappedes arbejdsmarkedstilknytning. Jeg synes, man kan sige, at de har det tilfældes, at de dels peger på barrierer på arbejdsmarkedet, dels peger på manglende konsekvens i den lovgivning, hvormed vi styrer arbejdsmarkedet.

Når det drejer sig om beslutningsforslag nr. B 107 om personlig assistance til handicappede, har man jo her at gøre med et forslag, hvori man efter min mening med megen ret beskriver den urimelighed, der er i, at vi har en række foranstaltninger, som er beregnet på at give de handicappede gode og rimelige uddannelsesmuligheder, og så – ganske vist med en lidt melodramatisk skildring – fortæller, hvor lidt der er den dag, man er færdig med sin uddannelse. Det kan heller ikke efter en samfundsøkonomisk vurdering og selvfølgelig slet ikke efter en menneskelig vurdering være rimeligt, og derfor synes jeg, det er meget væsentligt, at der gøres noget vedrørende den personlige assistance. Og jeg er selvfølgelig glad for at høre det, som arbejdsministeren kunne fortælle om, hvordan man nu forsøger at udnytte loven om beskæftigelsesmuligheder for unge.

Jeg kan ikke bedømme, hvor god denne lov er til at løse disse problemer, og derfor synes jeg, at vi under udvalgsarbejdet må have en nærmere redegørelse for, hvor store beløb man kan regne med at der anvendes på dette område, og hvad der er af begrænsninger; under alle omstændigheder er der i hvert fald en aldersbegrænsning i den personkreds, man kan stille til rådighed. Spørgs-